

En ny Sang.

Til Bennen jeg min Haand nu rækker.

Til Bennen jeg min Haand nu rækker
Da det med Græmmelse i Bryst,
De Tænker mig med Venind skrækker,
At jeg nu savner al min Trøst.
Min bedste Ven maa mig forlade,
Ja den jeg tænkte til min Brud;
Thi maa jeg mig i Taarer bade
Min' Kinder og min hele Gud.

Min' Venner hør hvad jeg vil sige!
Her tales aabenbarligen;
Jeg taler først nu til den Pige,
Som jeg en Tid har havt til Ven.
Ak! mindes Du de spændte Dage,
Da tænker paa de fire Aar,
I hvilken Tid du lod behage
At prøve Lyffens sidste Aar.

Ak! mindes Du Din Fader døde,
Da græd Du Dig jo næsten blind;
Du uforsagt gif mig imøde
Med Haand og Hjerte, Sjæl og Sind;
Det Trostabsord Du mig fortalte,
Det rørende mig mindes da,

V box 16:468

Dg Liden du ei lod forhale,
Men svor mig Trostabs hulde Ja!

Jeg som en Fugl nu monne flyve
Blandt Torne og blandt Cedertær.
O! kommer hvo som mig belyve,
O! kommer strax og lad jer se!
Dog tenk at Skuddet det kan glippe
Dg det just træffe den, som skjød;
Men min Samvittighed ei slipper,
Den trodser alle Pilestød.

Var jeg som Dyret Salamander,
Der uskadt gaar paa Ildens Glød,
Da maatte jeg ustandsed vandre
Omkring paa Jorden til min Død;
Men jeg er mere svag, end mindre
Uskyldig end Stephano var,
Der villig mødte frem i Striden
Til han en blodig Pande har.

Varfagen jeg slet ikke kjender,
Hvorfor du blev paa mig saa vred;
Thi maa mit Hjerte stedse brænde
Fra første Gang du bød Afsked.
Med Suk jeg mindes nu den Time
Jeg horte mig af Dig forladt,
Dg sældet mangen Taarer stride
Den Aften du mig bød Godnat.

Naar du engang i Herrens Tempel
Skal træde frem og kaldes Brud,
De andre til et skjønt Exempel,

Dg følge Egteskabets Bud;
Du falder ned for Herrens Throne
Med: Ja, mod: Ja, du der fremstaar,
Fra samme Time kaldes Kone
Saalænge du paa Jorden gaar.

Paa tvende Spørgsmaal skal du svare
Naar Du for Alteret staar frem,
Da maa du Sandhed aubendare
Ud af Samvittighedens Hjem;
Jeg mener Hjertet, som skal smage
Hvad du i Liden feilet har,
Om du skal føle Bemøds Plage,
Om du skal gaa blandt Blæders Tal.

Nu sinner du som en Karjuvel
Dg gliurer som poleret Guld,
Men tenk du engang bliver dunkel
Dg neppe kjendes du igjen;
Se til at ogsaa du maa falde
Naar andre Blomster tørres af,
Dg tenk engang os Gud vil kalde
Dg vi skal lægges i vor Grav.

Du tænker nok: var jeg din Ege,
At ei din Stand var altfor slet;
Jeg er en rask og tander Pige,
Har Perler i mit Kabinet.
Men tenk at flige stolte Griller
Bil alt med Tiden falde af,
Naar du bravere skal med Briller
Dg hælde dig ned paa en Stav.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
Maasse at Baand og Perlesnøre
Lilfrider Folket gylden Stil,
Bemeldte Dragt du har beholde
Dg vise Venstabs hulde Emil.
Det var Potipbars Gemalinde,
Som ventigen til Joseph gif;
Men han da ei led sig forblinde,
Men Trostfab holdt til Punkt og Prif.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
Om jeg dig saa paa tvende Krykker
Den Tid vort Venstfab var begyndt,
Om Ben og Arme var istykker,
Mit Venstfab var dog ikke endt;
Grindre dig hver Gang jeg vanked,
Du tog mig i din Elskovs Arm,
Dg mange Venstfabs-Ord blev snasket,
Jeg ofte slumred ved din Barm.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
Om du i Verden saar den Lyffe,
At dig ei mangled' nogen Ting,
Om jeg ved Stav og Betler-Kryffe
Fer hver Mand's Dør maa gaa omkring,
Saa giv mig Mad med nøisomt Drifke,
Om jeg maa vanké saa omkring;
Men Herre Gud! jeg onsker ikke
At blive saa ulyffelig.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
Med Suf jeg Pennen tog ihænde,
Med Græmmelse den lægges bort;
Ihvor jeg end mit Ansigt vender,
Fer Diet synes Alting sort.
Fer din Skyld maa jeg meget lide,
Dg sælde mangen modig Taar;
Skal du saa mange Dage leve
Du leve skal i tusind' Aar.